

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 203/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. M., P., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 47/2009 a jeho rozsudkom z 24. septembra 2009 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 5/2010 a jeho rozsudkom z 8. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. októbra 2010 doručené podanie JUDr. P. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť podľa čl. 127 (1) Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 49 Z. č. 38/1993 Z. z.*“, ktorým namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 47/2009 a jeho rozsudkom z 24.

septembra 2009 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 5/2010 a jeho rozsudkom z 8. februára 2010.

Keďže zo sťažnosti sťažovateľa nebolo jasné, akej veci sa týka, sťažnosť neobsahovala odôvodnenie návrhu a neboli k nej pripojené kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa, t. j. sťažnosť nespĺňala náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľa, aby sťažnosť doplnil.

Sťažovateľ 15. novembra 2010 doložil k sťažnosti napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov a sťažnosť doplnil, pričom v sťažnosti okrem iného uviedol, že *„bol účastníkom konania č. 16 C 47/2009 vedenom na Okresnom súde Prešov medzi žalobcami Š. a D. Č. proti žalovanému JUDr. P. M. o zaplatenie 2.470,39,- € s prísl., následne v konaní o odvolaní č. 7 Co 5/2010“*.

Predmetom označených konaní bolo rozhodovanie o žalobe žalobcov, na základe ktorej sa domáhali, aby im sťažovateľ (v postavení žalovaného) zaplatil nimi požadovanú sumu aj s príslušenstvom, ktorú neoprávnene získal v súvislosti s ich zastupovaním v inom spore vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 54/03. Žalobcovia boli v spore vedenom proti sťažovateľovi čiastočne úspešní, sťažovateľ nesúhlasí s napadnutými rozhodnutiami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu.

Sťažovateľ v doplnení svojej sťažnosti uviedol:

„Okresný súd v Prešove okrem čiastky 929,43,- € v prevyšujúcej časti správne žalobu zamietol, ale zaviazal ma zaplatiť sumu 929,43,- € s 8,5 % úrokom z omeškania, čo odporuje zákonu, najmä v tom, že uvedená čiastka bola zaplatená nie za priame právne služby. Právne služby boli vyúčtované, toto vyúčtovanie bolo predložené súdu, ale ich nároky boli odmietnuté. Táto čiastka bola za činnosti, ktoré boli vykonané len v súvislosti s konaním.

Bývalá mandantka p. A. G. si chcela ozrejniť niektoré skutočnosti, najmä kto zabezpečil pobyt nebohej I. G. v domove dôchodcov v S. a všetky okolnosti v čase, keď nebohá na chvíľu opustila domácnosť v K., kde spolu so žalobkyňou žila a jednalo sa o cestovné náhrady za použitie motorového vozidla jak do S. z P. a späť, do K., do L. a tieto nebohá p. A. G. platila v hotovosti. Zaplatením tejto sumy, ktorá zodpovedá spornej čiastke, záväzok bol vysporiadaný. Keďže tieto úkony boli vykonané v rokoch 2003-2004 a nemohli byť predmetom sporu, žaloby, keďže boli premlčané. Podľa Občianskeho zákonníka ust. § 101 právo sa premlčí, ak sa nevykonalo, nevymáhalo do 3 rokov odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Sudkyňa na prvom stupni konania mala všetky informácie tohto druhu, konala a rozhodla napriek týmto skutočnostiam a navyiac táto suma vôbec nebola obsiahnutá v žalobe zo dňa 02. 12. 2008. Tým bolo porušené ust. § 153 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého sudca nemôže prekročiť rámec petitu žaloby.

Ak boli nároky uplatnené v žalobe zamietnuté v prevyšujúcej časti, tak v súlade so zákonom. Súd namiesto toho, aby nároky zamietol v tejto časti tiež, rozhodol tak v rozpore so zákonom. “

V súvislosti s namietaným porušovaním svojich práv sťažovateľ označuje aj porušenie čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, pričom petit formuloval takto:

„I. Slovenská republika v zastúpení Okresným súdom Prešov a Krajským súdom v Prešove svojim postupom a rozhodnutiami porušili ľudské práva upravené v čl. 46 (1) a čl. 48 (2) Ústavy Slovenskej republiky.

II. Prikazuje vec na ďalšie konanie a obnoviť stav pred porušením. “

Označený a citovaný čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty uvedený v sťažnosti nepovažoval ústavný súd za doplnenie petitu, ale za súčasť sťažovateľovej argumentácie.

Napriek tomu, že sťažnosť sťažovateľa ani po doplnení nespĺňala všetky zákonom požadované náležitosti, ústavný súd posúdil jej obsah a preskúmal sťažnosť v rozsahu navrhovaného návrhu na rozhodnutie.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

1. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 16 C 47/2009 a jeho rozsudkom z 24. septembra 2009.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus ultima ratio, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľa je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to tvrdí v sťažnosti.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti v sťažnosti namietanému rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 47/2009-94 z 24. septembra 2009 riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 5/2010 a jeho rozsudkom z 8. februára 2010. K porušeniu jeho označených práv malo dôjsť tým, že *„prvostupňový súd prekročil svoju viazanosť petitom žaloby o fiktívne a premlčané finančné nároky“*, čo krajský súd ako súd odvolací *„prehliadol a nenapravil a tiež priznal to, čo bolo premlčané a podľa dohody vysporiadané“*.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ včas podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 5/2010 z 8. februára 2010 dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 1 Cdo 70/2010 uznesením z 29. júna 2010 odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 10. augusta 2010.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) je sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade

za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú.

Z týchto úvah ústavný súd vychádzal aj pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 4. októbra 2010 v časti namietajúcej porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 5/2010 z 8. februára 2010.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 47/2009-94 z 24. septembra 2009 preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu a po jeho preskúmaní rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/5/2010 z 8. februára 2010 potvrdil označený rozsudok okresného súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolania účastníkov nie sú opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto právnych a skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.“

K začatiu plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka v súvislostiach daného prípadu sa krajský súd vyjadril takto:

„V danom prípade, ako to bolo náležitým spôsobom zistené, žalovaný zastupoval žalobcov v konaní vedenom na OS Prešov pod sp. zn. 11 C 54/03 na základe plnomocenstiev zo dňa 14. 4. 2003. V súvislosti s poskytovaním právnych služieb žalovanému bol podľa v tom čase účinného ust. § 19 ods. 1 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení neskorších predpisov zaplatený preddavok vo výške 28.000,- Sk. Pre možnosť premlčania práva na vrátenie tohto preddavku platí trojročná všeobecná premlčacia doba stanovená v ust. § 101 O. z. začínajúca plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je významná doba poskytnutia preddavku, ale doba zániku právneho vzťahu vzniknutého medzi žalobcami a žalovaným. Až po ukončení zastupovania je možné zistiť, aké náklady vznikli v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, a teda aj to, či tieto náklady boli alebo neboli uhradené z poskytnutého preddavku. K zániku plnomocenstiev však nedošlo dňom 17. 3. 2008 na

základe výpovede žalovaného, ako sa mylne domnieva súd prvého stupňa, ale uplynutím času, na ktorý boli obmedzené (§ 578 O. z.). Doba zastupovania žalobcov bola totiž obmedzená dobou trvania sporu 11 C 54/03. Uvedený spor sa právoplatne ukončil dňa 7. 2. 2006 a žalobcovia svoje právo na vrátenie preddavku uplatnili v priebehu trojročnej premlčacej doby podaním žaloby dňa 3. 12. 2008.

Právne bezvýznamným je tiež poukaz žalovaného na nezohľadnenie jeho vyúčtovania zo dňa 22. 6. 2006. Žalovaný totiž ničím právne významným nepreukázal, aby okrem úkonov právnej služby uvedených v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 12. 2005, č. k. 7 Co 165/05-97 vykonal v prospech žalobcov aj úkony iné a vynaložil ním uvádzané hotové výdavky. Na tieto tvrdenia žiadne dôkazy nepredložil, čím si nesplnil svoju procesnú dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p. Navyše v zmysle udelených plnomocenstiev žalobcovia mali povinnosť uhradiť žalovanému odmenu za zastupovanie a jeho hotové výdavky len vtedy, ak k ich úhrade nebude zaviazaná druhá strana. Vychádzajúc z tohto dojednania výška odmeny za zastupovanie a hotových výdavkov nemohla presiahnuť sumu, na zaplatenie ktorej bola zaviazaná protistrana v spore 11 C 54/03. Táto čiastka, ako to vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 12. 2005, č. k. 7 Co 165/05-97 dosiahla 12.952,- Sk (8.352,- Sk + 4.600,- Sk). Žalovaný okrem tejto sumy uhradenej mu Ing. M. G., nemohol od žalobcov žiadať vyplatenie ďalších súm z titulu ich zastupovania vo veci 11 C 54/03.

Ing. M. G. z titulu náhrady trov konania uhradil na účet žalovaného ako právneho zástupcu žalobcov ďalších 39.973,- Sk. K prevzatiu tejto sumy došlo v súlade s ust. § 149 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi. Týmto ustanovením je advokát označený za platobné miesto v procesnom práve. Suma 39.973,- Sk sa stala bezdôvodným obohatením dňa 7. 2. 2006, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 12. 2005, č. k. 7 Co 165/05-97 zmeňujúci pôvodné rozhodnutie o trovách, na základe ktorého Ing. M. G. uhradil žalobcom na účet ich právneho zástupcu sumu 52.925,- Sk.

Bez ohľadu na zákonom ustanovené platobné miesto pri náhrade trov konania pasívne legitimovanými osobami na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, boli jedine žalobcovia. Ak po výzve Ing. M. G. tomuto

dobrovoľne neuhradili ním žiadanú čiastku 39.973,- Sk a spravili tak až po vydaní platobného rozkazu vo veci 13 Ro 18/08, svojím konaním zavinili vznik ďalších výdavkov pozostávajúcich z náhrady trov konania vo výške 6.450,- Sk. Na tomto konaní žalobcov sa žalovaný žiadnym spôsobom nepodieľal, a preto ho nebolo možné zaviazat' na náhradu škody vo výške 214,10 eur (6.450,- Sk). Žalovaný v žiadnom vzťahu s Ing. M. G. nebol a žalobcovia súdnemu sporu mohli zabrániť zaplatením sumy 39.973,- Sk pred jeho začatím. Na zaplatenie sumy 214,10 eur z titulu náhrady škody neboli zo strany žalovaného naplnené predpoklady zodpovednosti za škodu vyžadované ust. § 420 O. z.

Suma 39.973,- Sk nebola len bezdôvodným obohatením žalobcov na úkor Ing. M. G., ale zároveň predstavovala i bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcov. Aj k vzniku tohto bezdôvodného obohatenia došlo dňom 7. 2. 2006, teda dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 12. 2005, č. k. 7 Co 165/05-97. Z tohto rozhodnutia už muselo byť žalovanému zrejmé vzhľadom na dojednanie obsiahnuté v plnomocenstvách zo dňa 14. 4. 2003 neumožňujúce žiadať od žalobcov viac, než na čo bola zaviazaná druhá strana v spore, že okrem právoplatne priznanej sumy 12.952,- Sk nemôže ďalej žalobcom zdržiavať ďalších 39.973,- Sk vyplatených im Ing. M. G. na jeho účet. Na zdržiavanie uvedených finančných prostriedkov neexistoval právny dôvod, a preto bolo povinnosťou žalovaného takéto bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 1 O. z. vydať. Za takejto situácie argument žalobcov o získaní postavenia osôb, na úkor ktorých sa žalovaný bezdôvodne obohatil až dňa 2. 4. 2008, kedy Ing. M. G. uhradili sumu 39.973,- Sk nie je správny. Pre moment začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby určenej v ust. § 107 ods. 1 O. z. je dôležitý deň, keď sa žalobcovia dozvedeli o tom, že žalovaný neoprávnene zdržiaval sumu 39.973,- Sk vyplatenú im Ing. M. G. O tomto sa bez akýchkoľvek pochybností dozvedeli z listu Ing. M. G. zo dňa 30. 5. 2006. Žalobcom teda nič nebránilo domáhať sa od žalovaného vydania bezdôvodne zdržiavaných finančných prostriedkov ešte predtým, ako sumu 39.973,- Sk uhradili Ing. M. G. Suma 39.973,- Sk bola bez akýchkoľvek pochybností vyplatená žalobcom a žalovaný ako advokát mal iba postavenie zákonom ustanoveného platobného miesta. Z toho jeho postavenia zároveň vyplynula nemožnosť vydať takto prijaté plnenie iným osobám ako žalobcom. K podaniu žaloby došlo až dňa 3. 12. 2008 po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. V

dôsledku vznesenia námietky premlčania nebolo možné takto premlčané právo priznať (§ 100 ods. 1 O. z.).

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.“

Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietaný postup krajského súdu (nevyhovenie návrhom sťažovateľa v priebehu konania, ktoré vychádza z toho, že súd nemá povinnosť vyhovieť každému predloženému návrhu) či rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa vyrovnal s námietkami sťažovateľa, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde, vrátane námietky „*prekročenia žalobcami určeného predmetu konania*“, keď „*oba súdy... neprisúdili viac ako bolo žalobcami uplatnené v návrhu na začatie konania o peňažné plnenie*“ (citované z uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo70/2010 na s. 5, pozn.), či posúdenia plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k jeho nárokom, ako aj námietky prekročenia žalobcami určeného predmetu konania; toto posúdenie je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle či arbitrárnosti.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (I. ÚS 3/97). Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co/5/2010 z 8. februára 2010 a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. Sťažovateľ napokon (iba) v petite sťažnosti namietal porušenie svojho „*ľudského práva... upraveného v čl. 48 (2) Ústavy Slovenskej republiky*“ okresným súdom a krajským súdom, avšak bez bližšieho označenia tohto práva a odôvodnenia, v čom spočíva jeho namietané porušenie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími jeho návrhmi uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011